

IVÆRKSÆTTERNE ER DANMARKS REDNING

Af Asger Aamund, den 26. april 2013

I sin netop fremlagte 'Vækstplan.dk' sætter regeringen et mål på 150 000 nye arbejdspladser inden 2020. Dristige mål kræver dristige planer og statsministeren kunne triumferende melde, at de mange nye arbejdspladser skulle skabes gennem radikale reformer af det danske samfund, såsom en reduktion af hotelmomsen, en forhøjelse af aktieindkomsts-katten og mindre lettelser af afgifter hist og pist. Big Mother har slået til igen, og vi almindelige danskere kan nu læne os tilbage og glæde os til ny vækst og fremgang for fædrelandet. Nåh ja, der var også en sætning om, at de 150 000 nye jobs forudsætter at konjunkturerne vender sig til det bedre, men det er jo en mindre ting, som Helle og Margrethe nok har fint styr på. Dog må vi i en ærlig stund medgive det nye politiske styre, at de har igangsat en nødplan, der skal forsinke sammenbruddet af den offentlige økonomi. Den forrige regering gav startskuddet med efterlønsreformen og den nye regering er fulgt efter med en række rationaliseringer og besparelser, der gør ondt på mange borgere. Imidlertid har hverken de borgerlige eller de røde politikere gennem de sidste 15 år taget initiativer til en fornyet vækst i samfundsøkonomien til glæde for alt folket. Det danske samfund forarmes, fordi befolkningen ældes og fordi pleje- og omsorgsomkostningerne for de 'svage grupper' uden for arbejdsmarkedet vokser hastigt og vil i længden ikke kunne finansieres af et land, der nægter at lægge planer for at tjene nogle flere penge. Vi kan ikke spare os til fornyet velstand. Vi er nødt til at skabe politiske rammer, der sætter gang i vækst og konkurrenceevne. Det er vi ved at gøre i virksomhederne, men nationen er ved at blive hægtet af udviklingen, fordi politikerne nægter at forholde sig til, at ikke bare virksomheder, men også nationer konkurrerer med hinanden om at få del i den internationale vækst og velstand. Arbejdssedlen for Christiansborg hedder en elitisering af forskning og uddannelse, en skattereform, en iværksætterpakke og en kompetent indvandring. Dette er der imidlertid ikke politisk flertal for i et folketing, der er besat af fordelingspolitik. Vi må derfor koncentrere kræfterne om det mulige. Hvis vi kunne skabe 5000 nye virksomheder gennem de næste ti år med 30 stillinger hver, ville vi have nået regeringens mål om 150 000 nye arbejdspladser. Det kan vi godt, men ikke med den nuværende politik. Og slet ikke med den foregående regerings overgreb på de nye virksomheder i erhvervslivets drivhus. Den borgerlige regering fik afmonteret Lønmodtagernes Dyrtidsfond (LD), der ellers havde gjort en stor indsats for at støtte nye danske virksomheder. Bavarian Nordic og mange andre virksomheder havde ikke eksisteret i dag, hvis ikke LD var trådt til som storaktionær og døråbner for andre investorer. LD var en torn i øjet på de borgerlige partier, fordi fagforeningsbosserne sad tungt på LD's ledelse og forretningsudvalg. "Finansiering af erhvervslivet er jo bankernes opgave", sagde de borgerlige politikere, som i deres massive uvidenhed ikke kunne forstå, at bankerne intetsteds i verden finansierer iværksættere, der måske i mange år bruger penge uden at skabe overskud. Nye virksomheder sættes i gang af indskudt kapital ikke af lån. Efter at have fejlet LD af bordet, søsatte den borgerlige regering iværksætterskatten i 2009. Dette vanvittige initiativ sendte en torpedo gennem resterne af iværksætternes kapitalkilder. Loven betød, at investorer, der var risikovillige og dristige nok til at købe aktier i iværksættervirksomheder, nu blev indkomstbeskattet af selv urealiserede kursgevinster. Mange investorer måtte således sælge deres aktier for at kunne betale skatteregningen. Denne dødsdom over iværksætterne blev udtænkt af Venstre og Konservative og varmt støttet af Dansk Folkeparti. Det meste af iværksætterskatten er nu ophævet og det er på tide at vende kajakken og gøre noget aktivt for at støtte de mange tusinde initiativrige danskere, der gerne vil starte egen virksomhed, men som vælger at lade være på grund af myndighedsbøvl og

papirvælde, tårnhøje skatter og mangel på kapital. Som regeringen er sammensat i øjeblikket, kan vi ikke gøre noget ved bureaukrati og skattebyrde, men vi kan etablere en finansieringsfond til iværksætterne, der kan føre til de 150 000 nye arbejdspladser inden 2020. Vel og mærke uden at det koster skatteyderne en krone, for de har allerede betalt. I 1970 oprettede man Den Sociale Pensionsfond, fordi politikerne ville forbedre enkepensionerne. Indkomstskatten blev sat op for at skaffe pengene og i 2008, da Finanskrisen indtraf, havde fonden en kapital på 150 mia kr. Den akkumulerede kapital var helt intakt, da ikke en eneste enke nogensinde har modtaget fem flade ører fra fonden. Venstre-regeringen brugte nu 25 mia kr til at understøtte det vaklende obligationsmarked. Thorning-regeringen fortsætter afmonteringen ved at bruge 10 mia kr årligt til fordelingspolitiske formål indtil fonden er tømt. I stedet bør vi oprette en iværksætterfond, der låner 40 mia af Den Sociale Pensionsfond i 10 år, hvorefter pengene leveres tilbage, dog uden rentepengene som skal investeres i nye virksomheder inden for håndværk, handel, industri, forskning og service; fortrinsvis til iværksættere, der formodes at have internationalt vækstpotentiale. Hvis vi kan overtale de 5 store pensionskasser til også at give et bidrag, vil Iværksætterfonden opnå en investeringskraft på omkring 2 mia kroner om året. Vi vil kunne skabe et væld af nye arbejdspladser, både akademiske og på LO-området. Og vi ville have gode muligheder for ikke bare at nå de 150 000 nye jobs, men også for at styrke hele samfundets produktivitet og konkurrenceevne. Hvem skal styre Iværksætterfonden? Ja, hvis det er det, der skal til, så for mig gerne Harald Børsting og de tunge drenge i LO. Det er bare med at komme i gang. Iværksætterfonden kan blive forskellen på et Danmark, hvor vi fordeler fattigdommen og et Danmark, hvor vi fordeler rigdommen.